

[Svend Nielsen.]

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen lod til at være næsten halvvejs fortørnet paa mig. Det synes jeg nu ikke, der var nogen som helst Grund til. Jeg har blot sagt, hvad det ærede Medlems Ændringsforslag Nr. 77 gaar ud paa; det har jeg sagt med rene og klare Ord, saaledes at alle kan forstaa det, og det synes jeg egentlig, det ærede Medlem burde være taknemmelig for i Stedet for at være halvvejs vred paa mig. Jeg kan nemlig ikke tænke mig den Mulighed, at det ærede Medlem skulde være saa underfundig, at han vilde liste dette Ændringsforslag gennem Tinget, uden at Medlemmerne blev opmærksom paa det. Det kan jeg slet ikke tænke mig, og jeg synes derfor, at det ærede Medlem burde takke mig for den Hjælp, jeg her har ydet ham, i Stedet for at være, som jeg synes han var, halvvejs vred paa mig. Endvidere siger det ærede Medlem, at jeg selv i Fjor var Medforslagsstiller til et lignende Ændringsforslag. Maa jeg nu først dertil sige, at selv om det var rigtigt, kunde det dog ikke forhindre mig i i Aar at indtage et andet Stæde, hvis jeg var blevet overbevist om, at dette var iornuftigere. Det ærede Medlem vil dog formodentlig ikke fraskrive sig Retten til til næste Aar at indtage et andet Standpunkt i et eller andet Spørgsmaal, hvis han er blevet overbevist om, at det er klogere, det kan jeg i hvert Tilfælde ikke tænke mig. Men for øvrigt er Forholdet det, at Udvalget blev slet ikke færdigt med sit Arbejde. Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen og hans Parti og ligeledes det ærede Medlem Hr. Pürschel og hans Parti havde jo saa travlt med at vælge Venstreministeriet, at de ikke en Gang kunde unde Udvalget Tid til at blive færdigt med sit Arbejde.

Holger Kristiansen: Naar jeg tager Ordet under denne Debat umiddelbart foran Afstemningen, er det dels for at klare Stillingen for mig selv med Hensyn til de Paragraffer, der angaar Forbrydelser begaaede under Beruselse, dels for maaske at bidrage til, at flere Afholdsfolk, end det ellers vilde være Tilfældet, vil tage det samme Standpunkt.

Der staar i § 86: „Er en strafbar Handling begaaet under Indflydelse af stærk Sindsbevægelse eller anden forbigaaende sjælelig Uligevægtighed . . .“, og derefter er indskudt denne Passus: „der ikke hidrører fra selvforskyldt Beruselse.“ Det er min Opfattelse, at denne Passus slet ikke hører hjemme i denne Paragraf. Det, der

er Tale om i denne Paragraf: „stærk Sindsbevægelse og sjælelig Uligevægtighed“, er noget, der efter min Opfattelse ikke staar i Forbindelse med den Tilstand, der fremkommer, hvor der er Tale om Beruselse. Jeg vil ikke gerne, at den Tilstand, der fremkommer ved Paavirkning af Spiritus, skal betragtes som Udtryk enten for stærk Sindsbevægelse eller for sjælelig Uligevægtighed; jeg anser det for at være noget ganske anderledes haandgribeligt, som slet ikke har nogen som helst Forbindelse med det, der er taget Sigte paa i denne Paragraf, og derfor følger jeg Flertallet, naar det foreslaar, at denne Passus udgaar. Jeg har den Opfattelse, at naar Flertallet foreslaar dette slettet, er det ikke som Udtryk for, at man i Almindelighed vil vise Skaansomhed overfor Forbrydelser begaaede under Paavirkning af Spiritus, men det er, fordi det ikke hører hjemme der, det maa pointeres andetsteds, og det er ogsaa sket i Lovforslaget og i de Ændringsforslag, der er stillet til det. Her i denne Paragraf gives der Anvisning paa at vise Lemfældighed overfor bestemte Forhold, og naar efter Flertallets Ændringsforslag Beruselse ikke tages med, hverken i Henseende til Skærpelse eller til Forbehold, er det, fordi det, der nævnes i denne Paragraf, er noget ganske særegent, hvorunder Beruselse slet ikke hører. Det samme gælder efter min Opfattelse i lige saa høj Grad angaaende § 82 og det Ændringsforslag, der af et Mindretal er stillet hertil.

Dette Lovforslag som Helhed med de Ændringer, der er foreslaaet til det, betyder efter min Opfattelse en meget stærk Skærpelse af Straffen for Beruselse og Følgerne af Beruselse. I § 18 siges det udtrykkeligt: Beruselse udelukker ikke Anvendelse af Straf o. s. v., og hvis ærede Medlemmer for Alvor vil lægge Mærke til § 138, vil de se, at det siges deri, at den, der forsætlig eller ved grov Ugatsomhed hensætter sig i beruset Tilstand, straffes o. s. v., hvis han i denne Tilstand udsætter andres Person eller betydelige Formueværdier for Fare. Altsaa, vedkommende behøver overhovedet ikke at begaa nogen Forbrydelse i straffetrig Betydning, blot dette, at han forsætligt eller ved Ugatsomhed, hvad det nu er, hensætter sig selv i beruset Tilstand, og i denne Tilstand udsætter andres Person eller Formueværdier for Fare — for at nævne et Tilfælde: at der maaske er Fare for, at han under Beruselse vil bortspille i Kortspil sin Families Ejendom o. s. v. — er strafbart efter dette Forslag. Det er virkelig en saa stærk Skærpelse i Forhold til det be-